

VLAAMS PARLEMENT

Zitting 2004-2005

7 oktober 2004

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR LEEFMILIEU EN NATUUR, LANDBOUW, VISSERIJ EN PLATTELANDSBELEID EN RUIMTELIJKE ORDENING EN ONROEREND ERFGOED

Vraag om uitleg van de heer Kris Van Dijck tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur over de vergunningen voor het inzamelen, ophalen en opslaan van gebruikte kleding

Vraag om uitleg van mevrouw Marleen Van den Eynde tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de dioxine-uitstoot in Vlaanderen

Vraag om uitleg van de heer Patrick Lachaert tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over interpretatieproblemen met betrekking tot het bosdecreet

Vraag om uitleg van de heer Ludo Sannen tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over het beroep van de Vlaamse Regering tegen de beslissing van de Waalse Regering over de verlenging van de startbaan van de luchthaven van Bierset

Commissie voor Leefmilieu en Natuur, Landbouw, Visserij en Plattelandsbeleid en Ruimtelijke Ordening en Onroerend Erfgoed

Donderdag 7 oktober 2004

VOORZITTER : De heer Patrick Lachaert

– *De vraag om uitleg wordt gehouden om 10.22 uur.*

Vraag om uitleg van de heer Kris Van Dijck tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur over de vergunningen voor het inzamelen, ophalen en opslaan van gebruikte kleding

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Van Dijck tot de heer Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur over de vergunningen voor het inzamelen, ophalen en opslaan van gebruikte kleding.

De heer Van Dijck heeft het woord.

De heer Kris Van Dijck : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, mijn vraag heeft verschillende onderdelen. Ik denk dat ook de federale overheid een rol te vervullen heeft, maar ik wil daar toch meer duidelijkheid over.

In Vlaanderen houden veel verenigingen en organisaties zich al lang bezig met het inzamelen van gebruikte kleding. Dit gebeurt op allerlei manieren : er wordt huis aan huis opgehaald, er staan overall containers en ook de gemeentelijke en intercommunale containerparken zamelen gebruikte kleding in.

In het verleden werd de vraag gesteld of het wel allemaal bonafide organisaties zijn, want blijkbaar is met deze kleding veel geld te verdienen.

Mijnheer de minister, ik denk dat dit niet tot uw bevoegdheid behoort, maar ik wil dat duidelijk wordt wie verantwoordelijk is voor het afleveren

van vergunningen. Ik denk dat de federale overheid belast is met het afleveren van vergunningen, maar er is toch een overlapping met de bevoegdheden van het Vlaamse Gewest. Met deze vraag om uitleg wil ik me op deze aspecten toespitsen.

Volgens de OVAM, die moet toezien op de manier waarop we ons afval verwerken, wordt de opgehaalde kleding beschouwd als afval. Volgens mijn informatie is een deel van de kleding na sortering herbruikbaar. Ofwel gaat deze kleding naar noodlijdende regio's – we kennen de activiteiten die in het verleden hebben plaatsgevonden –, ofwel gaat een deel naar de kringloopwinkels. Het grootste deel wordt waarschijnlijk verwerkt als afval.

Mijnheer de minister, welke overheid is verantwoordelijk voor het afleveren van de vergunningen voor de inzamelingen ? Welke vergunningen zijn vereist ? Er zijn ook een aantal vergunningen nodig van het federale ministerie van Binnenlandse Zaken. Gaat het hier over textielafval, of wordt er een onderscheid gemaakt ?

In welke gevallen is voor het opslaan van textiel een milieuvergunning nodig ? Blijkbaar is er een verschil tussen textiel die wel of niet is gesorteerd. Zijn hiervoor dezelfde milieuvergunningsbepalingen van toepassing ? Over welke klasse gaat het ?

Veel organisaties zamelen kleding in zonder over een vergunning te beschikken. Op welke manier wordt dit gecontroleerd en hoe wordt opgetreden ? We krijgen allemaal wel eens briefjes in onze brievenbus van organisaties die inzamelingen organiseren. Wordt dit gecontroleerd ? Worden de bonafide inzamelingen gescheiden van de malafide ?

Het ophalen van gebruikte kleding rendeert blijkbaar goed. In veel gemeenten werd vroeger ook

Van Dijck

papier opgehaald. Zolang voor papier een goede prijs werd betaald, organiseerden veel verenigingen ophalingen. Toen de marktprijs inzakte, moest de overheid de inzameling van papier op zich nemen.

Hoe is de evolutie van de marktprijzen voor textiel ? Dreigt er een verschuiving te ontstaan waardoor de inzameling voor de NGO's niet meer interessant blijft ? Mijnheer de minister, hoe ziet u deze evolutie ? Ik denk dat de overheid op dit moment ook een financiële bijdrage levert. Wat is op dat vlak de stand van zaken ?

De voorzitter : Mevrouw Van den Eynde heeft het woord.

Mevrouw Marleen Van den Eynde : Mijnheer de minister, het is inderdaad geen nieuw probleem. Tijdens vorige legislatuur werd er door mezelf een vraag om uitleg over gesteld en een interpellatie over gehouden. Ik heb toen vooral de problematiek aangekaart van de import van textielafval. Ik zal deze kort schetsen.

Het textielafval wordt voor een groot deel aangevoerd vanuit het buitenland. De goederen worden als textiel in ons land binnengebracht, hoewel het veeleer gaat over textielafval. Dat wordt tegen een zeer lage prijs aangeboden aan de textielverwerkers waardoor de Vlaamse textielophalers eveneens tegen een zeer lage prijs hun textielafval moeten aanleveren of soms met hun textielafval niet meer terecht kunnen bij de textielverwerkers, omdat het aanbod vanuit het buitenland zo groot is.

Men kampt dus met een probleem van overaanbod. Ik heb toen ook de vrees geuit dat de markt van het textielafval zou ineenstorten. Bij mijn weten is inmiddels één caritatieve instelling, die zich bezighield met textielophaling, overkop gegaan en anderen hebben het moeilijk om overeind te blijven.

Toen ik vorig jaar mijn interpellatie hield, stelde toenmalig minister Sannen dat in actie 62 van het Uitvoeringsplan Huishoudelijke Afvalstoffen 2003-2007 duidelijkheid zou worden geschapen voor zowel de textielinzamelaars als de gemeenten die de contracten afsluiten met de caritatieve organisaties voor de ophaling van textielafval in hun gemeente.

Mijnheer de minister, kunt u mij meedelen of er door middel van actie 62 van het Uitvoeringsplan Huishoudelijke Afvalstoffen 2003-2007 duidelijkheid is ontstaan voor zowel de gemeenten als de textielophalers ? Werd er al werk gemaakt van het opsporen van de illegale praktijken waarbij men textielafval binnenbrengt onder het mom van textiel, omdat textielafval binnenbrengen in Vlaanderen verboden is ? Welke acties heeft OVAM hier tegenover ondernomen ?

De voorzitter : Minister Peeters heeft het woord.

Minister Kris Peeters : Mevrouw Van den Eynde, de vraag van de heer Van Dijck bevatte een specifiek element, en dat is niet hetgeen u in uw vraag aanhaalt. Daarom zou ik het appreciëren als u deze vraag schriftelijk zou stellen, dan kan ik er met kennis van zaken op antwoorden.

Mijnheer van Dijck, de inzamelende organisatie moet door OVAM worden erkend. Mevrouw Van den Eynde heeft terecht verwezen naar actie 62 uit het Uitvoeringsplan Huishoudelijke Afvalstoffen 2003-2007. Naast de erkenning van OVAM is ook een schriftelijke toelating van de gemeente nodig waar de inzameling plaatsvindt.

Ik was net zoals u verrast dat er een KB van 22 september 1823 bestaat. Dit KB valt niet onder de milieuwetgeving, waaronder de textielinzameling ressorteert. De gemeenten, die de schriftelijke toelating moeten geven, kunnen rekening houden met de door Binnenlandse Zaken afgegeven erkenningen voor inzameling voor het goede doel.

Uw vraag naar de definitie van afvalstof en textielafval in het bijzonder hield het antwoord al in dat de definitie van afvalstof ook van toepassing is op het selectief inzamelen van textiel. De houder, in casu de particuliere huishoudens, ontdoet zich immers van het textiel omdat het voor hem niet langer bruikbaar is. Het ingezamelde textiel bestaat uit een mengeling van nog bruikbare kledij en onbruikbare resten. Vaak komen ook andere afvalstoffen in de textielcontainers terecht. Dergelijke partijen textiel moeten een sortering ondergaan om herbruikbare stoffen te winnen. De herbruikbare stoffen vallen niet langer onder het toepassingsgebied van de afvalstoffenwetgeving.

Een inzamelaar die het ingezamelde textiel direct aflevert bij een textielverwerkingsbedrijf, dat in het

Peeters

bezit is van de juiste vergunning, hoeft zelf geen milieuvergunning te hebben maar moet wel voldoen aan de verplichtingen die ik in mijn antwoord op uw eerste vraag heb uiteengezet. Indien een inzamelaar het ingezamelde textielafval echter, ook al is dat tijdelijk, opslaat en/of er verdere bewerkingen op uitvoert, moet deze wel een milieuvergunning hebben.

Voor het inzamelen van textielafval is sinds 1 juni 2004, met de inwerkingtreding van het nieuwe Vlaarea, een erkenning als overbrenger van afvalstoffen verplicht. OVAM heeft het initiatief genomen om alle gekende bedrijven die textielafval inzamelen, aan te manen zich in orde te stellen met de erkenningsplicht. Bedrijven die niet aan de voorwaarden voldoen, krijgen geen erkenning en moeten hun activiteiten dus stopzetten. De gemeenten mogen alleen met de op de lijst van de erkende overbrengers voorkomende organisaties werken. Bedrijven die zonder erkenning textielafval blijven inzamelen, zullen door OVAM geverbaliseerd worden. De erkende textielinzamelaars zullen jaarlijks uitgebreid moeten rapporteren aan OVAM.

Ook de gemeenten zullen een rol spelen bij de controle. Ze moeten erop toezien dat er geen andere organisaties op hun grondgebied actief zijn dan die waaraan ze schriftelijk toelating hebben gegeven. Ten slotte is er ook een toezicht op de naleving van de vergunningsplicht en de sectorale milieuvoorwaarden bepaald in het Vlarem. Naargelang van de klasse van de milieuvergunning is ofwel de afdeling Milieu-inspectie ofwel de gemeente bevoegd.

De Vlaamse Regering heeft op dit ogenblik geen plannen om textielinzamelaars te subsidiëren. De prijzen van textiel en textielafval worden bepaald door vraag en aanbod op de internationale markt. Daar kan eventueel een volgende parlementaire vraag over worden gesteld. Wel is op het storten of verbranden van recyclageresidu's van textielafval een verminderd heffingstarief van toepassing.

Mij is bekend dat er een contact is geweest met de Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten om na te gaan hoe dit verder kan worden georganiseerd, onder andere in de containerparken. Ik meen hiermee op al uw vragen een antwoord te hebben gegeven.

De voorzitter : De heer Van Dijck heeft het woord.

De heer Kris Van Dijck : Mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord. Een en ander is me nu wat duidelijker geworden. Wel blijft nog de vraag in hoeverre de gemeenten daadwerkelijk optreden. Het is mijn ervaring dat men, vooral met betrekking tot huis-aan-huisophaling, vaak zo maar wat doet. Heel wat verenigingen en organisaties maken daarbij dankbaar gebruik van allerlei afbeeldingen, zoals een kindje met een boterham, om de mensen te overtuigen hun steun te bieden. De gemeenten moeten misschien worden aangemaand op te treden tegen overtredingen. Zoals u zei, is het een spel van vraag en aanbod. De organisaties die het slecht menen, dreigen die markt te verstoren ten nadele van degenen die ordentelijk functioneren.

Minister Kris Peeters : Mijnheer Van Dijck, ik onthoud uw vaststelling dat bepaalde gemeenten niet of onvoldoende controleren, en ik zal nagaan wat ik daar zelf aan kan doen.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Marleen Van den Eynde tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de dioxine-uitstoot in Vlaanderen

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van mevrouw Van den Eynde tot de heer Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de dioxine-uitstoot in Vlaanderen.

Mevrouw Van den Eynde heeft het woord.

Mevrouw Marleen Van den Eynde : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, toen eind de jaren negentig 22 professoren in een brief stelden dat de dioxinevervuiling in de omgeving van de Neerlandwijk in Wilrijk hoger lag dan de richtwaarden, ontstond er een hevige politieke discussie over de dioxine-emissie veroorzaakt door verbrandingsinstallaties. Vooral de Isvag-oven, die als intercommunale instelling onder de verantwoordelijkheid valt van politici, kwam zwaar onder vuur te liggen. Meermaals werd de oven tijdelijk gesloten en de vervroegde definitieve sluiting werd bevolen.

Van den Eynde

In 2001 stelde de Milieu-inspectie dat ook de crematoria in Vlaanderen mee verantwoordelijk zijn voor de hoge dioxineconcentraties. Daardoor werden ook de crematoria aan nieuwe normen onderworpen. Uiterlijk tegen 1 januari 2003 dienden alle crematoria in Vlaanderen net zoals de huisvuilverbrandingsinstallaties aan de nieuwe Vlare II-emissiegrenswaarden te voldoen. In 2002 voerden nagenoeg alle crematoria in Vlaanderen grondige herstructureringswerken uit om aan de nieuwe richtlijnen qua emissies te kunnen voldoen. Uit een eerste reeks metingen blijkt dat bijna alle crematoria de nieuwe emissiegrenswaarden naleven. Wel werden er nog problemen vastgesteld bij de dierencrematoria.

Mijnheer de minister, het is uiteraard goed nieuws dat na een jarenlange strijd tegen te hoge dioxine-emissies de dioxinedepositie in de onmiddellijke omgeving van de crematoria en de afvalverbrandingsovens daadwerkelijk is gedaald, vooral omdat het toch de bedoeling is ook andere vervuilers in de Neerlandwijk, waar het probleem zich het scherpst stelde, te kunnen contesteren. Daarom heb ik de volgende vragen.

Voldoen alle huisvuilverbrandingsinstallaties als ook de dierencrematoria aan de Vlare II-reglementering ? Op welke manier worden deze installaties verder aan controle onderworpen ? Zijn er inmiddels nog depositiemetingen uitgevoerd in de onmiddellijke omgeving van onder andere de Neerlandwijk in Wilrijk, waar enkele jaren geleden nog vrij zware dioxinevervuiling werd vastgesteld ? Zo ja, wat zijn de resultaten daarvan ? Welk meetprogramma wordt momenteel door de VMM gevolgd inzake dioxine ?

De voorzitter : Minister Peeters heeft het woord.

Minister Kris Peeters : Mijnheer de voorzitter, collega's, momenteel voldoen alle huisvuilverbrandingsinstallaties aan de Vlare II-normen. Er zijn een drietal dierencrematoria in Vlaanderen. Daarvoor is er een dioxinenorm van 0,1 nanogram per kubieke meter. Aangezien het, wat de dierencrematoria betreft, echter vaak om kleine installaties gaat, is het veel moeilijker om aan de normen te voldoen. De afgelopen jaren zijn een aantal aanpassingen aan die installaties gedaan. Een aantal

bijkomende aanpassingen, zoals een verbetering van de verbrandingstemperatuur, zijn nog noodzakelijk.

Ook qua controle is er een onderscheid tussen de huisvuilverbrandingsinstallaties en de dierencrematoria. De huisvuilverbrandingsinstallaties worden op twee manieren gecontroleerd. In een eerste fase worden continu stalen genomen van de geëmitteerde gassen in de schouw. Deze stalen worden om de veertien dagen geanalyseerd door een erkend labo. Daarnaast worden er regelmatig meetcampagnes gevoerd, waarbij eveneens door een erkend labo gedurende enkele uren stalen worden genomen en vervolgens geanalyseerd. Bij de dierencrematoria worden op regelmatige basis meetcampagnes gevoerd.

De dioxinedepositiemetingen die werden uitgevoerd in de wijk Neerland te Wilrijk, geven lage waarden aan en daarom werd beslist om de metingen eind 2003 stop te zetten. In Wilrijk-Neerland werden in 2002 en 2003 nog metingen uitgevoerd. De resultaten waren een dioxinedepositie van 4,1 in het voorjaar 2002, 3,6 in het najaar 2002, 3,4 in het voorjaar 2003 en 3,3 in het najaar 2003. Dit zijn niet-verhoogde waarden.

In 2002 en 2003 werden ook metingen uitgevoerd in de nabijheid van de crematoria van Lochristi, Brugge en Wilrijk. Ook op deze locaties werden nergens verhoogde deposities vastgesteld. In het meetprogramma van 2004 werd enkel nog de meetlocatie Brugge behouden.

Het onderzoek naar de historische verontreiniging door analyse van bodemstalen heeft ook aan het licht gebracht dat de totale aanwezigheid van dioxines in de bodem in de wijk Neerland niet verhoogd is. Gezien dioxines niet wateroplosbaar zijn en slechts langzaam worden afgebroken onder invloed van zonlicht en andere factoren, zijn dioxines in de bodem een goede maat voor de dioxinedepositie die er in het verleden op een plaats is geweest.

Uw laatste vraag is erg technisch. Ik heb enkele kopies gemaakt van informatie op de website van de VMM die ik aan het commissiesecretariaat zal bezorgen. De VMM meet sinds 1995 de dioxinedepositie in Vlaanderen in de buurt van potentiële bronnen zoals afvalverbrandingsovens, industriële

Peeters

installaties, crematoria en luchthavens. Om de invloed van het verkeer en van de gebouwenverwarming na te gaan, wordt ook gemeten in een verkeersrijke en stedelijke omgeving. Metingen in landelijke gebieden worden uitgevoerd om de achtergrondwaarde te bepalen.

Momenteel telt het Vlaams meetnet 62 locaties waar de depositie van de dioxines en PCB126 wordt gemeten. De meetplaatsen worden vooral gekozen in omgevingen van potentiële bronnen en zijn dus niet representatief voor de gemiddelde depositie in heel Vlaanderen. De rest van mijn antwoord is nogal technisch. Ook dat zal ik aan het commissiesecretariaat bezorgen. Als er nog vragen over zijn, ben ik zeker bereid om dieper op de kwestie in te gaan.

De voorzitter : Mevrouw Van den Eynde heeft het woord.

Mevrouw Marleen Van den Eynde : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord en ik zal uw teksten zeker goed lezen. Ik hoop dat de problemen in de Neerlandwijk na de jarenlange strijd die we hebben gevoerd tegen te hoge dioxine-uitstoot, binnenkort helemaal achter de rug zijn. Op een bepaald ogenblik overschreed de uitstoot 200 keer de norm. Ik blijf het dossier nauwgezet opvolgen, zeker als de verdere vergunning van Isvag ter sprake komt.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

– *De heer Frans Wymeersch treedt als voorzitter op.*

Vraag om uitleg van de heer Patrick Lachaert tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over interpretatieproblemen met betrekking tot het bosdecreet

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Lachaert tot de heer Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over interpretatieproblemen met betrekking tot het bosdecreet.

De heer Lachaert heeft het woord.

De heer Patrick Lachaert : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, artikel 3, paragraaf 1 van het Bosdecreet stelt wat conform het decreet wordt verstaan onder het begrip 'bossen'. De definitie bepaalt dat bossen grondoppervlakten zijn waarvan de bomen en de houtachtige struikvegetaties het belangrijkste bestand uitmaken, waartoe een eigen fauna en flora behoren en die één of meer functies vervullen.

Het probleem is dat de definitie niet erg duidelijk is waardoor interpretatieproblemen ontstaan, met allerhande discussies tot gevolg. Zo kan strikt worden geïnterpreteerd dat twee bomen een bos vormen. Ik denk ook aan een bouwperceel dat jarenlang niet werd gebruikt en waarop zich een natuurlijke vegetatie heeft ontwikkeld. Is het Bosdecreet daarop van toepassing ? Het antwoord hangt al snel af van de betrokken ambtenaar, want de ene is al wat 'groener' dan de andere, zelfs binnen Aminal, afdeling Bos en Groen. Verschillende interpretaties bevorderen de rechtszekerheid bij de aanvraag en vergunning natuurlijk niet.

Mijnheer de minister, duidelijkheid over het begrip 'bos' is nodig, vandaar mijn vragen. Welke toetsbare criteria worden door de administratie gehanteerd om uit te maken of een stuk grond al dan niet als bos wordt beschouwd ? Indien er geen eenduidige criteria zijn, op welke basis worden dan beslissingen genomen ? Indien er geen eenduidige interpretatie is, welke objectieve criteria kunt u dan voorstellen ? Overweegt u om dergelijke criteria in een besluit te gieten of acht u een decreetswijziging meer aangewezen ?

De voorzitter : De heer Martens heeft het woord.

De heer Bart Martens : Mijnheer de voorzitter, de vraagsteller heeft gelijk, de definitie van bos in het decreet laat te wensen over. Er zou meer duidelijkheid moeten komen. Voor mij is het echter overkill om die definitie nu per uitvoeringsbesluit of decreet verder in te vullen. Zou een omzendbrief niet volstaan ? Kunt u nagaan in hoeverre de administratie meer duidelijke criteria kan uitwerken ? Kunnen die dan eventueel per omzendbrief worden meegedeeld ?

De voorzitter : Minister Peeters heeft het woord.

Minister Kris Peeters : Mijnheer de voorzitter, dames en heren, mijnheer Lachaert, u hebt terecht verwezen naar het Bosdecreet van 1990 waarin de definitie van een bos is opgenomen. U hebt ze voorgelezen. De definitie is vrij ruim geformuleerd. Dat heeft voor- en nadelen. De wetgever van 1990 heeft bewust geen oppervlaktecriterium toegevoegd, maar wel geëxpliciteerd dat tijdelijke kaalvlakten, niet-beboste oppervlakten die nodig zijn voor het behoud van het bos, worden weerhouden.

Uw vraag verwondert me. Ik heb begrepen dat bij latere wijzigingen van het Bosdecreet de decreetgever deze definitie nooit heeft aangepast. Noch de definitie, noch de verduidelijkte lijsten zijn in het verleden door de decreetgever zwaar bediscussieerd. Ik ga ervan uit dat de definitie tot nu toe beantwoordde aan de bedoeling van de wetgever. Sterker nog, ik weet van slechts één discussie over een bosbestand dat al dan niet als een aanplanting van kerstbomen werd beschouwd. Verder is mij geen enkele rechtspraak over conflicten over de interpretatie van de definitie van bos bekend. Daaruit leid ik af dat de definitie tot nu toe voldeed. Ik neem akte van de vraag dat de definitie door de huidige decreetgever eventueel moet worden aangepast.

Een tweede element is natuurlijk artikel 90bis van het bosdecreet over de compensatieplicht bij ontbossing. Dit heeft natuurlijk financiële gevolgen, wat de zaak heel wat gevoeliger maakt. De ambtenaren hebben bij de beoordeling van een dossier behoefte aan enig houvast. Zij moeten op objectieve wijze kunnen oordelen. Ik heb de bestaande interne dienstnota over artikel 90bis en over de criteria bij me. Deze dient als richtlijn en baken. De ambtenaren gebruiken ze voor hun afweging en advies. Volgens mij is er geen sprake van noemenswaardige incidenten of problemen.

In de dienstnota vindt u een aantal elementen die ook in de praktijk worden gebruikt. Ik noem er één : voor een bos geldt de minimumoppervlakte van 10 op 10 meter. Twee bomen op 1 vierkante meter wordt niet weerhouden als bos. Ik deel uw zorg : de beslissing moet worden geobjectiveerd en gemotiveerd. Naast de vermelde minimumoppervlakte vermeldt de dienstnota nog andere criteria die worden gebruikt bij de toepassing van artikel 90bis.

Uw vierde vraag over een uitvoeringsbesluit versus decreetswijziging is politiek gezien de belangrij-

ste. Ik ga ervan uit dat we dit moeten onderzoeken. De vraag van de heer Martens sluit hierbij aan. Ik denk niet dat we de definitie in het decreet moeten wijzigen, maar wel de definitie en de criteria van artikel 90bis duidelijk moeten oplijsten in een uitvoeringsbesluit.

Ik wil net als u de rechtsonderhorigen meer duidelijkheid en rechtszekerheid verschaffen. Dat kunnen we ook doen op basis van die dienstnota. Ik neem de suggestie van de heer Martens om dit in een dienstnota te behouden, ook mee in overweging. Maar geef me even de tijd om te onderzoeken wat het meest voor de hand ligt en de grootste duidelijkheid schept.

De voorzitter : De heer Lachaert heeft het woord.

De heer Patrick Lachaert : Mijnheer de minister, ik dank u voor het antwoord. Ik meen inderdaad dat die interne dienstnota in een uitvoeringsbesluit moet worden gegoten, of misschien in een imperatieve omzendbrief. Met dat laatste moeten we natuurlijk voorzichtig zijn, daar de Raad van State daar allerlei gaten in vindt. Er moet minstens een uitvoeringsbesluit komen, zodat niet alleen de administratie weet waar ze aan toe is, maar ook en vooral zodat de aanvrager zich kan baseren op een concreet juridisch stuk.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Ludo Sannen tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over het beroep van de Vlaamse Regering tegen de beslissing van de Waalse regering over de verlenging van de startbaan van de luchthaven van Bierset

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Sannen tot de heer Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over het beroep van de Vlaamse Regering tegen de beslissing van de Waalse regering over de verlenging van de startbaan van de luchthaven van Bierset.

De heer Sannen heeft het woord.

De heer Ludo Sannen : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, zoals u ziet, dateert deze

Sannen

vraag van 7 september 2004. Ze werd dus opgesteld voor de luchthaven van Bierset meer in het nieuws kwam, als mogelijk alternatief voor de uitbreiding van de cargovluchten van DHL. Toch is daardoor deze vraag des te actueler geworden.

Zoals u weet heeft de Waalse regering begin juli 2004 een vergunning verleend voor de verlenging, met 413 meter, van een startbaan in Bierset. Daardoor kan deze startbaan natuurlijk worden gebruikt voor grotere, zwaardere en vaak ook meer lawaaiërië cargoïoestellen.

– *De heer Patrick Lachaert treedt opnieuw als voorzitter op.*

Daardoor kan deze luchthaven uitgroeien tot een nog belangrijker cargoïoestellen. Op dit ogenblik staat hij, denk ik, op de tiende plaats in de lijst van Europese cargoïoestellen. Het probleem is dat daar ook nachtvluchten zijn, die hinder veroorzaken, niet alleen in Riemst, de gemeente van de heer Peumans, zoals men zou kunnen denken na vorige besprekingen over DHL met de minister-president. Er is ook hinder in omliggende gemeenten, zoals Hoeselt, Tongeren en Bilzen.

Naar aanleiding van de klachten die er zijn geweest inzake de lawaaihinder veroorzaakt door de nachtvluchten, heeft de Vlaamse Regering een vast meetpunt opgesteld in Riemst, zodat de geluidshinder permanent kan worden gemeten. Hoewel de Waalse regering de Vlaamse Regering en de betrokken gemeenten niet heeft ingelicht over haar uitbreidingsplannen en het Vlaamse Gewest, de provincie Limburg en de betrokken gemeenten en omwonenden bezwaarschriften hebben ingediend, heeft het Waalse Gewest toch beslist deze vergunning te verlenen. Volgens samenwerkingsakkoorden met het Vlaamse Gewest moet het Waalse Gewest, indien het gaat over een grensoverschrijdend effect, minstens het andere gewest hierbij betrekken. Vooral om die reden heeft de Vlaamse Regering een bezwaarschrift ingediend. Desondanks heeft het Waalse Gewest deze vergunning verleend. Daarom heeft de vorige Vlaamse Regering beslist om naar de Raad van State te stappen, daar het samenwerkingsakkoord, dat toch geformaliseerd is, niet is nageleefd.

Mijnheer de minister, steunt deze Vlaamse Regering de stappen die de vorige regering heeft gezet

bij de Raad van State ? Steunt ze, en steunt u als minister van Leefmilieu, de klacht van de omwonenden tegen de verlenging van de startbaan en voor het maximale behoud van de nachtrust ? Zult u bijkomende initiatieven nemen ten opzichte van het Waalse Gewest, om te voorkomen dat de geluidshinder in Zuid-Limburg toeneemt ? Ik verwijs naar wat ik ook in het geval van DHL heb gezegd. Als men een nieuwe milieuvergunning voor Zaventem moet verlenen, dan ware het misschien interessant om dan ook werk te maken van een immis-sienorm over heel Vlaanderen. Als Brussel immers momenteel een probleem vormt voor Zaventem, dan is dat omdat Brussel bepaalde immis-sienormen hanteert, waardoor bepaalde vluchten niet over Brussel kunnen. Vlaanderen is alleen bevoegd voor het verlenen van een milieuvergunning en een bouwvergunning voor Zaventem, maar toch moeten we rekening houden met Brussel bij het uittekenen van de vluchtroutes omdat Brussel die norm heeft. Ook Vlaanderen kan dus de rest van zijn grondgebied beschermen en ervoor zorgen dat de nachtrust niet verder wordt verstoord door een immis-sienorm op te leggen. Zo komt men tegemoet aan de bekommernis die leeft in Zuid-Limburg dat de nachtrust in de toekomst alleen maar zou afnemen. Dit zou het Waalse Gewest dwingen om maatregelen te nemen bij de exploitatie van zijn luchthaven die maximaal rekening houden met de nachtrust in Vlaanderen.

Als ik de pers mag geloven, is de huidige Waalse minister bereid tot overleg. Ik weet niet of dit zo is. Misschien kunt u daar iets over zeggen. Wel verbaast het me dat deze minister het Vlaamse Gewest verwijt gerechtelijke stappen te hebben gezet zonder enig overleg. Ik verwijs terzake naar een brief die ik zelf nog heb gestuurd aan minister Foret, op 23 december 2003, en waarin ik om een onderhoud en contact vroeg. De Vlaamse administratie zetelt trouwens ook in een commissie met betrekking tot de luchthaven van Bierset. Terzake is er dus steeds bereidheid tot overleg geweest, maar in het verleden was het onmogelijk om overleg te plegen met het Waalse Gewest over dit probleem.

De voorzitter : De heer Daems heeft het woord.

De heer Rudi Daems : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, de initiatieven van voormalig minister Sannen zijn nadien voortgezet door voormalig minister Tavernier. Er zijn brieven naar het Waalse Gewest gestuurd, waar jammer genoeg

Daems

geen respons op is gekomen. Er is alleen beslist om een overlegcommissie te installeren waar ook een vertegenwoordiger van de Vlaamse milieuadministratie in zetelt.

Ik wil het debat inzake Bierset verruimen naar andere grensoverschrijdende milieuverontreinigingsdossiers. De voorbije jaren hebben we nog te maken gehad met problemen van uitwisseling van informatie. Ik herinner me het dossier over een motorcrossdomein net over de taalgrens in Hélécine en het dossier van een industriële afvalverbrandingsinstallatie in Moeskroen. Ook daar waren er problemen met het uitwisselen van informatie, zoals het doorgeven van milieueffectenrapporten.

Er is ook het schrijnende dossier van Marly rond de jaarwisseling, waar een en ander fout is gelopen omdat informatie niet of niet tijdig bij de juiste mensen terecht is gekomen. Dat heeft geleid tot een vergadering van het Overlegcomité in april 2004, waar een aantal concrete beslissingen genomen zijn over grensoverschrijdende milieuproblemen. Een van de beslissingen was om het bestaande samenwerkingsakkoord van 1994 inzake milieuverontreiniging tussen de gewesten te evalueren en eventueel te actualiseren. Een andere beslissing was dat meer milieu-incidenties geïntegreerd moesten worden in de klassieke rampenplanning, wat de bevoegdheid is van de federale minister van Binnenlandse Zaken. Ook het Seveso-samenwerkingsakkoord zou onder de loep worden genomen. Het lijkt me interessant om na te gaan of die beslissingen worden uitgevoerd.

De voorzitter : Minister Peeters heeft het woord.

Minister Kris Peeters : Mijnheer Daems, ik ben bereid om een antwoord te geven op uw vragen als u die in een schriftelijke vraag formuleert. Dat geeft me de gelegenheid om met de nodige kennis van zaken te antwoorden.

Mijnheer Sannen, het spreekt vanzelf dat ik de vraag naar het behoud van nachtrust steun. Het Vlaamse Gewest heeft op 10 september 2004 twee verzoekschriften ingediend bij de Raad van State tegen de beslissing van de Waalse minister van Ruimtelijke Ordening, Stedenbouw en Milieu houdende toekenning van een stedenbouwkun-

dige vergunning voor de verlenging van de hoofdpiste, met name één verzoekschrift tot schorsing en één tot nietigverklaring.

Die verzoekschriften steunen op de schending van het samenwerkingsakkoord van 4 juli 1994 betreffende de uitwisseling van informatie over projecten met gewestoverschrijdende effecten. Ze steunen ook op het strijdig zijn van het besluit tot toekenning van de vergunning met de motiveringsplicht van overheidsbeslissingen, met het recht om zijn standpunt naar voren te brengen en met het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel. Ze steunen tot slot op de schending van de besluiten van de Waalse regering van 4 juli 2002 en 31 oktober 1991 betreffende de milieueffectenbeoordeling in het Waalse Gewest omdat aan de Vlaamse Regering bij een grensoverschrijdend project noch informatie, noch het dossier van het MER werden overgemaakt. Verder blijkt dat de luchthaven van Bierset niet over een specifieke milieuvergunning beschikt omdat de luchthavens van het Waalse Gewest niet verplicht zijn om voor het einde van oktober 2004 een milieuvergunningsaanvraag in te dienen.

Gisteren ontving ik van de advocaat van de Vlaamse Regering de antwoordnota van het Waalse Gewest. Daarin staan de volgende elementen van antwoord : ‘Het Vlaamse Gewest heeft geen belang in deze zaak, dus is de vordering onontvankelijk. Geschillen in het kader van het samenwerkingsakkoord van 4 juli 1994 kunnen niet voor de Raad van State worden gebracht. Daarvoor moet een speciale geschillencommissie worden opgericht’. Verder staat te lezen : ‘De inwoners van Hoeselt, Bilzen en Riemst en de gemeente Riemst hebben tijdens het openbaar onderzoek veel bezwaren ingediend. Zij hebben, gezien de overheersende windrichting, enkel last als wordt opgestegen in de richting van Ans, wat in 8 percent van de gevallen gebeurt. Op het ogenblik van de bouwaanvraag, 31 mei 2001, was het besluit van 4 juli 2002 nog niet van toepassing. Het Vlaamse Gewest lijdt zelf geen ernstig nadeel en geeft geen bewijs van ernstig nadeel, omdat de drempels van het maximaal toegelaten geluidsniveau niet worden overschreden.’ Tot hier de elementen uit de antwoordnota van het Waalse Gewest. Deze nota is bezorgd aan de advocaten van de Vlaamse Regering, die voldoende tijd krijgen om op alle elementen te antwoorden.

Mijnheer Sannen, u verwijst naar krantenartikels.

Peeters

U weet dat u niet alles moet geloven wat in de krant staat, mijn Waalse collega heeft me nog niet gecontacteerd. Ik zal de volgende weken bekijken of dit een positief element kan zijn in dit dossier. Er loopt een procedure bij de Raad van State, dus de argumenten worden uitgewisseld door de betrokken advocaten.

Ik maakte deel uit van de Vlaamse delegatie die de onderhandelingen voerde over het DHL-dossier. Ik heb vastgesteld dat er in Brussel en Vlaanderen verschillende geluidsnormen zijn. Als we de luchthaven van Zaventem op een duurzame manier verder willen ontwikkelen – los van de nachtvluchten –, is een harmonisering van de normen vanzelfsprekend. Het is de vraag of een harmonisering naar boven of naar beneden moet gebeuren, omdat er een verschil is tussen de Brusselse en de Vlaamse normen.

In het DHL-dossier wachten we nu allemaal op het antwoord van DHL op de brief van de federale regering. Naast de geluidsnormen zijn er nog andere elementen van belang. De luchthaven van Zaventem ligt op Vlaams grondgebied. Het zou dus eigenaardig zijn dat het Vlaamse Gewest geen impact heeft op de exploitant BIAC. De andere twee gewesten zijn toegetreden tot SN Brussels Airlines. De aandelen zijn converteerbaar, dus de situatie is mogelijk dat de twee andere gewesten wel als aandeelhouder in BIAC vertegenwoordigd zijn en het Vlaamse Gewest niet. Het ligt voor de hand om als Vlaamse Gewest te overwegen om hier meer impact op te hebben. Dit is echter niet mijn bevoegdheid als minister van Leefmilieu, want er werd me al enkele keren aangewreven dat ik voor mijn beurt spreek.

Mijnheer Sannen, ik heb geprobeerd te antwoorden op al uw vragen die tot mijn bevoegdheid behoren.

De voorzitter : De heer Sannen heeft het woord.

De heer Ludo Sannen : Mijnheer de minister, ik dank u voor het duidelijk standpunt met betrekking tot de verzoekschriften. U blijft de zaak steunen. Het samenwerkingsakkoord wordt niet nageleefd, dus, los van de inhoud, is dit al een reden om het verzoekschrift te steunen.

Ik ga niet verder in op de elementen van het Waalse Gewest, maar er zijn wel enkele losse flodders bij waarop we onmiddellijk een antwoord kunnen formuleren.

Het is logisch dat naar aanleiding van deze vraag werd uitgeweid over Zaventem en het DHL-dossier. Mijnheer de minister, aan de ene kant is er de milieuvergunning voor Zaventem, de emissienormen die we moeten harmoniseren en een echte spreiding waar we voor moeten zorgen. Aan de andere kant kunnen we voor de rest van Vlaanderen een immissienorm vastleggen, behalve dan voor de periferische cirkels rond Zaventem. Als het ene gebeurt, is het belangrijk dat ook het andere tot stand komt. Op die manier kunnen we het Vlaams grondgebied beschermen tegen geluidshinder van elders.

Als het Waalse Gewest zegt dat de drempels niet worden overschreden, vraag ik me af over welke drempels het gaat. Ik vraag om op het moment dat het dossier-Zaventem is afgerond een immissienorm voor de rest van Vlaanderen uit te vaardigen.

De voorzitter : Minister Peeters heeft het woord.

Minister Kris Peeters : Mijnheer de voorzitter, de vraag van de heer Sannen is terecht. Het is evident dat de voorgestelde harmonisering wordt besproken en aangepakt.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

– *Het incident wordt gesloten om 11.17 uur.*

HANDELINGEN

De handelingen zijn het woordelijk verslag van de plenaire vergaderingen en van de openbare commissievergaderingen gehouden interpellaties en vragen om uitleg.

Ze worden in twee edities uitgegeven :

- de eerste, met witte kaft, bevat de handelingen van de plenaire vergaderingen;
- de tweede, met witte kaft en met bovenaan links de letter C met een chronologisch volgnummer, de vermelding van de commissie met het volgnummer van de vergadering per commissie, bevat de handelingen van de in openbare commissievergaderingen gehouden interpellaties en vragen om uitleg. Per commissie en per vergadering wordt een editie van de handelingen uitgegeven.

FIN : Commissie voor Algemeen Beleid, Financiën en Begroting
SFIN : Subcommissie voor Financiën en Begroting
BRU : Commissie voor Brussel en de Vlaamse rand
BIN : Commissie voor Binnenlandse Aangelegenheden, Bestuurszaken, Institutionele en Bestuurlijke Hervorming en Decreetsevaluatie
WON : Commissie voor Wonen, Stedelijk Beleid, Inburgering en Gelijke Kansen
BUI : Commissie voor Buitenlandse Beleid, Europese Aangelegenheden, Internationale Samenwerking en Toerisme
OND : Commissie voor Onderwijs, Vorming, Wetenschap en Innovatie
CUL : Commissie voor Cultuur, Jeugd, Sport en Media
WEL : Commissie voor Welzijn, Volksgezondheid en Gezin
ECO : Commissie voor Economie, Werk en Sociale Economie
SWAP: Subcommissie voor Wapenhandel
LEE : Commissie voor Leefmilieu en Natuur, Landbouw, Visserij en Plattelandsbeleid en Ruimtelijke Ordening en Onroerend Erfgoed
SLAN: Subcommissie voor Landbouw, Visserij en Plattelandsbeleid
OPE : Commissie voor Openbare Werken, Mobiliteit en Energie

